

Arrest

nr. 263 747 van 16 november 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 4 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 23 maart 2021 en op 9 juni 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 juli 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Recife, Pernambuco en bent u Braziliaans staatsburger. U genoot middelbaar onderwijs en ging nadien naar de universiteit, maar werkte uw studies niet af. U werd ooit verkracht door een vrachtwagenchauffeur. U woonde een hele tijd in São Paulo en werkte van 2010 tot 2012 als telemarketeer bij de firma Contax. U werkte daarnaast als zelfstandige en kocht kledij en schoonheidsproducten aan bij een distributeur om door te verkopen aan particulieren. In 2014 werd uw zoontje R.(...) geboren. Omdat het als alleenstaande moeder niet evident was, keerde u terug naar Pernambuco. In 2016 leerde u op een concert J.C.(...) kennen. Na enkele afspraken begonnen jullie een relatie. J.C.(...) was van in het begin een dominant persoon, maar mettertijd ging hij zich steeds agressiever opstellen. J.(...) trok bij u in Joboatão Dos Guararapes en na zes maanden verhuisden jullie naar een huurhuis in Afugados. J.(...) was een misdadiger, hij was lid van de bende PCC (Primeiro Comando Da Capital), deinsde niet terug voor moord en handelde in drugs en wapens. Op een bepaalde manier voelde u zich ook veilig bij J.(...). U vertelde hem over de verkrachting waar u slachtoffer van werd en J.(...) zwoer u te beschermen. Dat hij niet voor moord terugdeinsde sterkte u in het gevoel dat u bij hem veilig was. J.(...) had geen echte baan en was als crimineel vaak, soms voor langere tijd, uithuizig. Vaak had hij ontmoetingen met lokale PCC leiders in verband met drugs en wapens. Het gebeurde dat u hem vergezelde, maar u bleef tijdens de ontmoetingen in het hotel. Toen u voor de tweede keer zwanger werd - J.(...) was de vader - sloeg J.(...) u waardoor u bijna uw baby verloor. In het ziekenhuis had u contact met de politie, maar die kon niets doen omdat er geen bewijzen waren. Toen uw zoontje M.(...) op 15 februari 2018 werd geboren, was J.(...), zoals wel vaker gebeurde, even van de radar verdwenen. S.G.(...), een studievriend van weleer, bood aan om geregistreerd te worden als vader en u ging op zijn aanbod in. Twee maanden later (i.e. april 2018) dook J.(...) terug op. Hij probeerde het goed te maken en vroeg u om vergeffenis. U ging hiermee akkoord en trok opnieuw bij J.(...) in. Toen J.(...) vernam dat iemand anders geregistreerd was als vader, werd hij enorm kwaad en begon de agressie opnieuw. J.(...) dreigde er ook mee om uw zoontje R.(...) en uw familie te vermoorden. Huiselijk geweld was een constante in jullie relatie en u kreeg vaak klappen. Op een keer verwondde hij u met een mes, waardoor u naar het ziekenhuis moest. In het ziekenhuis vertelde u de politie dat u klappen kreeg van uw gewelddadige vriend. Jullie hadden een soort knipperlichtrelatie. Wanneer jullie uit elkaar gingen, ging u bij uw moeder wonen, waarna J.(...) u en uw familie begon te bedreigen. Het gebeurde dat hij u foto's liet zien van mensen die hij vermoord had en waarvan het hoofd of de ledematen waren afgehakt. Wanneer u opnieuw bij hem introk, begon het geweld van voor af aan. In 2019, een tweetal maanden voor uw vertrek (i.e. april-mei 2019), leerde u een zekere M.(...) kennen toen u op het strand spullen verkocht. Jullie raakten aan de praat, wisselden telefoonnummers uit en hielden telefonisch contact. M.(...) bood aan om u uw reis naar Europa te bekostigen en u ging er op in. De laatste maand voor uw vertrek woonde u bij uw moeder en bereidde u er in alle discretie uw reis voor zonder J.(...) van de reis op de hoogte te brengen. M.(...) zou u in België helpen. Ergens in de helft van 2019 nam u een rechtstreeks vlucht naar België en u trok in bij M.(...). Toen J.(...) te weten kwam dat u het land verlaten had, ging hij naar het huis van uw moeder om alles kort en klein te slagen, waarbij hij enkele schoten in de lucht loste. Hij probeerde u ook via Facebook te contacteren, waarop u hem blokkeerde. Toen u bij M.(...) woonde, begon M.(...) agressiever te worden. Hij zei u ook dat u niet naar buiten kon omdat u illegaal in het land was en omdat u, als de politie u zou tegenhouden, gedeporteerd zou worden. M.(...) had bovendien uw paspoort. In juli - augustus 2020 zette M.(...) u op straat. U was inmiddels zwanger van uw derde kind. Uw paspoort bleef bij M.(...). U leefde een tijdje op straat in de buurt van het Zuid-Station, maar vond uiteindelijk uw weg naar het Klein Kasteeltje. Op 4 september 2020 verzocht u om internationale bescherming. Eind 2020 probeerde J.(...) u nog eens te contacteren met een ander profiel. U vreest bij terugkeer dat uw ex J.(...) u zal vermoorden en dat u in Brazilië geen enkele vorm van bescherming zal hebben. U bent in het bezit van een kopie van uw Braziliaanse identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, en een kopie van de Belgische geboorteakte van uw zoon A.A.P.D.S.(...). Na uw eerste persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat nog een mail met opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Het betreft uitsluitend fouten in de spelling van namen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw

rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U heeft immers uw gewelddadige relatie en uw beweerde problemen met J.(...), een prominent PCC lid, niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u bijzonder weinig kon vertellen over hoe u J.(...) ontmoette. U wist dat u J.(...) ontmoette ergens op een feestje, maar herinnerde u zich niet of het of het in Campo Grande dan wel in Olinda was (CGVS II, p. 3). Verder kon u bijzonder weinig vertellen over hoe jullie aan de praat raakten en herinnerde u zich niet wat J.(...) u die bewuste avond vertelde. U herinnerde zich enkel dat hij zei dat u knap was (CGVS II, p. 4). U herinnerde zich evenmin wat jullie mekaar na de eerste ontmoeting aan de telefoon vertelden en u legde vage verklaringen af over hoe jullie uiteindelijk in een motel, waarvan u de naam zich niet herinnerde, beland zijn en hoe jullie uiteindelijk tot het besluit kwamen om samen te gaan wonen (CGVS II, p. 4- 5 ; CGVS II, p. 7).

Het is ook frappant dat u bijzonder weinig weet over J.(...). Redelijkerwijs kan men immers veronderstellen dat men na een relatie van een aantal jaar waarvan minstens een jaar onder het zelfde dak, een en ander kan vertellen over zijn partner en dat men bijvoorbeeld diens geboortedatum en leeftijd kent, quod non in casu. Zo verklaarde u dat J.(...) er van hield zijn verjaardag te vieren, maar hoewel jullie dit samen vierden wist u niet wanneer hij precies verjaart (CGVS II, p. 12). U wist enkel dat het ergens in november was en u wist evenmin zijn exacte leeftijd (CGVS II, p. 12 ; CGVS II, p. 5).

Het is in deze ook uiterst bevreemdend dat u aanvankelijk zelfs de familienaam van J.(...) niet kende. Gevraagd naar de familienaam van J.(...) verklaarde u dat u het niet wist (CGVS I, p. 5). Nadien verklaarde u nogmaals dat u de familienaam van J.(...) niet kende omdat hij u dat nooit gezegd heeft (CGVS I, p. 16). Wanneer u gevraagd werd of u een jaar samenwoonde met iemand waarvan u de familienaam niet kende, zei u dat het klopt en bevestigde u expliciet dat u de familienaam niet kende (CGVS I, p. 16). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u enerzijds verklaarde dat u naar de politie ging om klacht in te dienen tegen J.(...), maar dat u anderzijds zijn naam niet kende, verklaarde u plotsklaps dat hij Silva heet, maar dat u niet wist of dat ook echt waar was (CGVS I, p. 17). Hoe dan ook, dat u zich niet meteen de familienaam van uw ex herinnerde en zelfs expliciet verklaarde dat u zijn familienaam niet kent, is zeer vreemd te noemen.

Verder kende u ook weinig persoonlijke details over J.(...). Zo wist u bijzonder weinig over J.(...) zijn schoolcarrière en wist u bijvoorbeeld niet of J.(...) zijn lagere school heeft afgemaakt (CGVS II, p. 6). U kon ook niet vertellen wat hem, het bendeleven buiten beschouwing gelaten, interesseerde. U wist niet van welke muziek J.(...) hield en u wist niet wat J.(...) nog graag deed buiten drinken, drugs gebruiken, actiefilms kijken en pasta eten (CGVS II, p. 6). Het is ook opmerkelijk dat u, hoewel u gedurende een aantal jaar een relatie had, geen enkele vriend van J.(...) bij naam kon noemen (CGVS II, p. 11).

Tevens legde u bevreemdende verklaringen af over de familie van J.(...). Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal, toen u gevraagd werd naar uw schoonfamilie, dat u die nooit gezien of geweten heeft. Zo een crimineel heeft geen familie, socialiseert zich niet en is niet bezig met zijn familie, repliceerde u (CGVS I, p. 13). Later vermeldde u nogmaals dat u zijn familie nooit ontmoet had (CGVS I, p. 17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u plotsklaps dat J.(...) door zijn ouders werd achtergelaten (CGVS II, p. 6). Dat u dit niet vertelde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wanneer zijn familie ter sprake kwam is eigenaardig. Over de reden waarom hij werd achter gelaten, aan wie hij werd toevertrouwd nadat zijn moeder hem achterliet en bij wie hij uiteindelijk opgroeide, wist u evenwel niets te vertellen (CGVS II, p. 6). Dat men er niet van houdt om over dergelijke zaken te praten, wat u er van weerhield om er diep er op in te gaan, is nog enigszins aannemelijk. Dat u echter niet weet of J.(...) toen hij werd achtergelaten een baby dan wel een adolescent was, is dat allerm minst (CGVS II, p. 6).

Ook dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfplaats van J.(...). Zo verklaarde u initieel dat u, toen u met J.(...) samenwoonde, nooit een vast adres had, dat J.(...) overal een beetje woonde en dat hij van hier naar daar verhuisde, telkens in het centrum van Recife (CGVS I, p. 6). Even later vertelde u dat hij wel een vast adres had en dat u daar een jaar met hem samenwoonde (CGVS I, p. 6 ; CGVS I, p. 7). Hoewel u zich de buurt herinnerde, is het bovendien opmerkelijk dat u niet kon vertellen op welk adres u een jaar met J.(...) samenwoonde (CGVS I, p. 7).

Ook over de criminele activiteiten van J.(...) legde u weinig overtuigende verklaringen af. Zo verklaarde u dat J.(...) u vertelde dat hij in de gevangenis had gezeten, maar wist u niet waarom hij in de gevangenis had gezeten en wist u zelfs niet of u hem gevraagd heeft waarom hij in de gevangenis had gezeten (CGVS II, p. 14). Gevraagd naar hoe het feit dat hij in de gevangenis heeft gezeten ter sprake kwam, antwoordde u dat het ter sprake kwam toen hij vertelde wij hij was (CGVS II, p. 14). Gevraagd wat hij dan precies vertelde, verklaarde u dat hij zei dat hij een bandiet was (CGVS II, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat het weinig aannemelijk is dat uw vriend u boudweg zei een bandiet te zijn, verklaarde u dat jullie een tijdje samen waren, dat u van hem hield en dat u hem vroeg wie hij was (CGVS II, p. 14). Hoe u reageerde op de ontboezemingen van J.(...) dat hij een crimineel was en welke vragen dit gegeven bij u opriep, herinnerde u zich vreemd genoeg niet (CGVS II, p. 9). Voorts is het zeer vreemd dat u zich niet herinnert wanneer u te weten kwam dat J.(...) een moordenaar was of in welke omstandigheden u dit te weten kwam (CGVS II, p. 13). Redelijkerwijs kan men immers veronderstellen dat zoiets een impact heeft en dat men zich zoiets nog zou herinneren, quod non. Verder vertelde u dat hij verschillende personen geëlimineerd had, dat hij verschillende bevelen tot eliminatie had gegeven en dat hij ook politieagenten had vermoord. Hoewel J.(...) niet bepaald geheimzinnig deed over de moorden - u verklaarde immers dat hij u van in het begin foto's toonde van onder andere onthoofdingen - kon u geen enkele naam geven van een persoon die door J.(...) zou zijn vermoord (CGVS II, p. 13). U verklaarde dat hij politiemannen vermoordde, maar u wist niet waar hij die politiemannen vermoord heeft, waarom hij ze vermoordde en u wist niet hoeveel politiemannen hij om het leven heeft gebracht. U heeft er nooit naar geïnformeerd en u heeft ook nooit geprobeerd om in de media bijvoorbeeld op zoek te gaan naar slachtoffers (CGVS II, p. 13). Toen u gevraagd werd waarom u nooit getracht heeft om meer te weten komen over de slachtoffers, verklaarde u dat u daar niet van wou weten, dat u geen interesse had in zijn slachtoffers (CGVS II, p. 13). Dat dit u niet interesseerde, is maar moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat u wou weten wie J.(...) was en wat hij zoal deed. Wat de foto's van de onthoofdingen en afgehakte ledematen betreft die J.(...) u van in het begin van de relatie toonde betreft, dient nog opgemerkt te worden dat het feit dat hij die foto's toonde zeer moeilijk te rijmen valt met uw verklaring dat u in het begin dacht dat de houding van J.(...) mettertijd wel zou veranderen (CGVS I, p. 15 ; CGVS II, p. 13).

Inzake J.(...)'s criminele feiten kan nog worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, gevraagd waarom u bijvoorbeeld niet veilig zou zijn in Amazonas, Rio Grande of Rio Janeiro, verklaarde dat het niet zou helpen omdat hij naar andere staten en zelfs andere landen reisde, terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat J.(...) voor zover u weet nooit in het buitenland was (CGVS I, p. 18 ; CGVS II, p. 7).

Verder legde u ronduit tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u al dan niet naar de politie stapte. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken, toen u gevraagd werd of u ooit klacht heeft neergelegd of het aan iemand heeft verteld, dat u nooit naar de politie geweest bent omdat u de politie niet vertrouwt (vragenlijst CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). Tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat u probeerde een klacht neer te leggen en dat u naar de politie ging, maar dat de politie u zei dat het geen nut had indien u geen concrete bewijzen had (CGVS I, p. 16). Uw rechtvaardiging voor deze tegenstrijdigheid, met name u lag in het ziekenhuis en u ging niet naar de politie, maar de politie kwam naar u toe, kan maar moeilijk overtuigen. U zei eerder in het persoonlijk onderhoud immers letterlijk dat u naar de politie ging (CGVS I, p. 16). Het is ook opmerkelijk dat u zich tijdens het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal niet herinnerde of u al dan niet tegen de politie verklaard heeft dat J.(...) lid was van PCC en zelfs verklaarde dat u geen informatie had over zijn bendeleden (CGVS II, p. 18), terwijl u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal resoluut verklaarde dat u tegen de politie had gezegd dat hij lid was van PCC en dat hij mensen onthoofdde (CGVS I, p. 17).

Verder antwoordde u op de Dienst Vreemdelingenzaken negatief op de expliciete vraag of u dreigberichten had van uw ex (vragenlijst CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat hij u op Facebook contacteerde onder luguber klinkende profielnamen als Psychopaat en Palhaço Do Mal (kwaadaardige clown) (CGVS I, p. 11). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u zich niet herinnerde dat zulke zaken werden gevraagd op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat u zich niet herinnerde dat u eerder had gezegd geen bedreigingen te hebben gekregen (CGVS II, p. 21). Deze uitleg biedt echter geen rechtvaardiging voor het vastgestelde verschil in uw verklaringen gelet op de expliciete vraag op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u overigens enkel gewag van het partnergeweld, maar repte u met geen woord over het feit dat J.(...) een moordenaar en een lid van PCC zou zijn en dat hij u foto's van onthoofde lijken zou hebben getoond. Evenmin vertelde u er dat J.(...) na uw vertrek naar uw ouderlijk huis zou zijn gekomen, er alles kort en klein zou hebben geslagen en een aantal schoten in de lucht zou hebben gelost (CGVS I, p. 16). Dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken wat zenuwachtig was, dat u niet wist wat u wel en niet mocht zeggen, en dat ze u zeiden dat de details in het tweede interview besproken zouden kunnen worden (CGVS I, p. 17) kan maar moeilijk als afdoende rechtvaardiging voor de vastgestelde hiaten in overweging genomen worden. Het gaat hier immers niet om details, maar om pertinente elementen die deel uitmaken van de kern van uw vrees (CGVS II, p. 21). Bovendien werd u bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen, waarop u negatief antwoordde (vragenlijst CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.8). U had toen wel degelijk de mogelijkheid dergelijke voorname elementen alsnog, zij het kort, te vermelden, wat u evenwel naliet te doen.

Tot slot kan opgemerkt worden dat het op zich ook eigenaardig is dat u op geen enkele manier kan aantonen dat J.(...) effectief bestaat, dit ofschoon er wel degelijk foto's zouden bestaan van jullie samen (CGVS II, p. 17).

Dat trauma's een invloed kunnen hebben op herinneringen, zoals uw advocaat aanhaalde (CGVS I, p. 18), wordt door het Commissariaat-generaal op zich niet betwist, maar voor u persoonlijk werd zulks nooit aangetoond. Zo maakte u eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding van eventuele geheugenproblemen. Bovendien legde u geen medische stukken neer waaruit kan blijken dat uw geheugen dermate zou zijn aangetast dat u in de onmogelijkheid zou verkeren om een coherent relaas naar voren te brengen.

Gelet op alles wat voorafgaat, kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas. U heeft aldus niet aangetoond niet naar Brazilië terug te kunnen wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechterlijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviséerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit en uw nationaliteit en die van uw zoontje wordt immers niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster gaat in op de geloofwaardigheid van het relaas en tracht aan de hand van volgend betoog de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen:

"Zij meent dat haar relatie met J.(...) ten onrechte werd betwijfeld, gelet op de specifieke omstandigheden van hun relatie.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster weldegelijk verteld heeft (en dus verklaringen heeft afgelegd) over haar ontmoeting met J.(...), over de persoonlijkheid van J.(...) (een zeer dominant persoon, die zich nadien steeds agressiever zou opstellen naar verzoekster toe), zijn achtergrond, zijn familie en verblijfplaatsen. Verzoekster vertelde onder meer hoe zij elkaar leerden kennen, hoe zij uiteindelijk in een motel zijn beland en hoe zij vervolgens verdere stappen hebben gezet in hun relatie, tot en met het samenwonen toe. Verzoekster vertelde de (weinige) details die zij te weten kon komen over zijn jeugd en criminele activiteiten en de reden waarom dit het geval was.

Verzoekster benadrukt daarbij de aangehaalde persoonlijkheid van J.(...): een zeer dominant (en agressief) persoon. Verzoekster voelde zich nadrukkelijk aangetrokken tot hem. Verzoekster beschreef hem ook als een "knap" persoon (verslag tweede persoonlijk onderhoud, pagina 4). Het dominante karakter van J.(...) zorgde voor de aantrekkingskracht van verzoekster naar haar toe. De karaktereigenschappen van J.(...) zorgden evenwel voor een onevenwicht in de relatie: J.(...) was de dominante persoon, verzoekster stelde zich terughoudend op. Hij kenmerkte zich tevens door het stellen van agressief gedrag, hetgeen een aantrekkingskracht op verzoekster had (zoals verzoekster heeft aangehaald).

Het agressieve en dominante gedrag van J.(...) - waarover verzoekster herhaaldelijke eenduidige verklaringen heeft afgelegd - bemoeilijkte het des te meer voor verzoekster om meer te weten te kunnen komen over de achtergrond van J.(...).

Het is bovendien duidelijk dat J.(...) een weinig aantrekkelijke jeugd heeft doorlopen. Dit blijkt onder meer uit de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd in verband met de band tussen J.(...) en zijn familie. Verzoekster gaf namelijk aan dat hij geen band had met zijn familie en dit ook niet wou. Hij werd door zijn ouders achtergelaten. J.(...) praatte dan ook niet over zijn verleden, waardoor ook zijn achternaam (verwijzende naar zijn familie) onbekend bleef voor verzoekster. Door de dominante en agressieve persoonlijkheid van J.(...) (verstrekt door de criminele activiteiten waarbij hij betrokken is) ging verzoekster hier ook niet verder op in.

De onwetendheid van verzoekster over de achtergrond van J.(...) dient dan ook geplaatsd te worden in de specifieke context van de relatie die verzoekster had met J.(...). Uit de verschillende voorgebrachte elementen door verzoekster, blijkt dat de verklaring hiervoor begrijpelijk is en niet wijst op een leugenachtig relaas van verzoekster.

De verzoekende partij benadrukt dan ook dat zij ter goeder trouw is.

Indien verzoekster op een leugenachtige wijze haar persoonlijke situatie zou willen vertellen, kan namelijk worden aangenomen dat verzoekster zich niet op haar onwetendheid zou beroepen, maar wel (direct) een antwoord zou hebben verteld dat zij had voorbereid over de relatie die zij heeft gehad met J.(...) en zijn achtergrond. Zo had zij eender welke achternaam kunnen opgeven.

Algemeen mag worden aangenomen dat iemand die de waarheid niet spreekt, zich goed (beter) voorbereid. Er mag tevens algemeen worden aangenomen dat een leugenaar zich niet direct op zijn onwetendheid beroept, maar op zijn geconstrueerd verhaal dat hij voordien - met het oog op het persoonlijk onderhoud - heeft voorbereid.

De vermeende tegenstrijdigheden zijn evenmin van aard om de relatie tussen verzoekster en J.(...) te betwijfelen, zoals de verklaringen die verzoekster aangaf dat J.(...) door zijn ouders werd achtergelaten (zonder verdere details te kennen) en dat hij op verschillende plaatsen heeft verbleven.

Verzoekster weet amper iets over zijn achtergrond, doordat hij hier niet over vertelde (door zijn moeilijke jeugd) en zijn dominante persoonlijkheid naar verzoekster toe (waardoor zij hier niet verder op inging). Slechts zeer sporadisch kon verzoekster hierover iets vernemen, zonder dat zij hierover (door de gevoelige aard van het onderwerp) heeft doorgevraagd. Verzoekster heeft dit toegelicht tijdens haar persoonlijk onderhoud. Dit betreft geen tegenstrijdigheid.

J.(...) verbleef bovendien op verschillende plaatsen, zonder dat hij werkelijk een "vast" adres had. Verzoekster verklaarde dit tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zo woonden zij ook een jaar samen, maar J.(...) verbleef niet steeds bij haar op hetzelfde adres. Hij sliep ook op andere plekken of verblijf enige tijd buiten hun gezamenlijke verblijfplaats (onder meer door de criminele activiteiten die hij uitoefende).

Dit alles houdt mede verband met de persoonlijkheid van J.(...) en zijn (criminele) activiteiten en wijst er niet op dat verzoekster de waarheid niet zou spreken.

Indien de persoonlijke situatie van verzoekster in acht wordt genomen inzake haar relatie met J.(...), blijkt niet dat het standpunt in de bestreden beslissing kan worden bijgetreden.

Verzoekster heeft naar best vermogen een antwoord proberen te formuleren op de vragen die haar werden gesteld. Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoekster om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd te toetsen aan haar persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van zowel verzoekster als J.(...).

5. In de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vervolgens stelt dat verzoekster "weinig overtuigende verklaringen" zou hebben afgelegd over de criminele activiteiten van J.(...).

Verzoekster benadrukt dat zij zich aangetrokken voelde door J.(...) omwille van zijn ruwe en dominante persoonlijkheid. J.(...) sprak hierdoor zelden over zijn persoonlijke situatie, zoals de zaken die hij had meegemaakt als kind maar ook als volwassene. Hij leefde steeds in het nu en sprak amper over zijn verleden. Verzoekster ging hier zelf niet op in, omdat zij wist dat hij hier niet over wou spreken en hij veel dominanter is dan zij.

Dit betekent echter niet dat verzoekster niet meer over hem te weten wou komen, zoals zij heeft aangehaald tijdens haar persoonlijk onderhoud. Dit was echter, gezien de omstandigheden, voor haar niet mogelijk.

Verzoekster is het daarom oneens met de stelling in de bestreden beslissing dat het haar verweten wordt niet meer te kunnen vertellen over de criminele activiteiten van J.(...), zoals over de periode dat hij in de gevangenis heeft verbleven en welke criminele feiten hij verricht heeft. Verzoekster heeft slechts naar best vermogen een antwoord proberen te formuleren op de vragen die haar werden gesteld. Zij ging hier ook op in en vertelde wat zij wist (zoals de foto's die J.(...) haar toonde).

Het mag bovendien niet worden vergeten dat aangenomen mag worden dat J.(...) heel wat zaken van verzoekster wil afschermen, gelet op de activiteiten die hij uitvoerde.

6. Verzoekster leest in de bestreden beslissing dat wordt gesuggereerd dat zij een veilig binnenlands alternatief zou hebben, zoals in Amazonas, Rio Grande of Rio Janeiro omdat J.(...) nooit in het buitenland is geweest (overigens voor zover verzoekster dit kon nagaan).

Beide zaken liggen niet in het verlengde van elkaar. Het blijkt niet dat indien J.(...) niet naar het buitenland zou zijn gereisd, dat verzoekster zou kunnen beschikken over een veilig binnenlands alternatief. Dit blijkt geenszins uit de redenering die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen maakt, temeer gelet op de achtergrond en criminele activiteiten van J.(...) waarbij mag worden aangenomen dat er vertakkingen zijn over het volledige grondgebied van Brazilië.

7. Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt vervolgens gesteld dat verzoekster "tegenstrijdige" verklaringen zou hebben afgelegd over de vraag of zij - al dan niet - naar de politie zou zijn gestapt.

Er zou een tegenstrijdigheid bestaan tussen de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens haar eerste en tweede persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Nochtans blijkt dat verzoekster, wanneer zij met deze vermeende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, heeft uitgelegd wat zij bedoelde.

Verzoekster sprak inderdaad met de politie, maar slechts toen zij in het ziekenhuis lag. Het neerleggen van een klacht bleek nutteloos, zoals verzoekster heeft verklaard. Dat in het verslag van het eerste persoonlijk onderhoud werd genoteerd dat verzoekster "naar de politie ging", dient in deze zin te worden begrepen.

Dat de nationale overheden geen adequate bescherming kunnen bieden, blijkt bovendien uit de algemene situatie in Brazilië.

Zoals het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelfs opmerkt in de bestreden beslissing (inzake de beoordeling rond de subsidiaire bescherming) is geweld in Brazilië wijdverspreid. Er vinden op grote schaal schendingen van de mensenrechten plaats. Er is zelfs nog een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies. Crimineel geweld is schering en inslag en kenmerkt de samenleving in Brazilië.

Dit resulteerde er ook in dat J.(...) zich niet gehinderd voelde om na het vertrek van verzoekster zich uiterst agressief op te stellen richting de familie van verzoekster. Hij sloeg alles kort en klein en loste verschillende schoten. Hij bedreigde verzoekster ook herhaaldelijk en stelde zich zeer agressief op, zonder dat verzoekster kan noch mag verwachten dat zij adequate bescherming zal krijgen van haar nationale overheid.

8. Verzoekster benadrukt nog dat zij tijdens haar (kort) interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar situatie heeft toegelicht.

Zij sprak over partnergeweld, hetgeen correct is. Het geweld van J.(...) naar haar toe is het gevolg van de relatie die zij met hem had. De vraag dat zij overigens "dreigberichten" zou hebben ontvangen, richtte zich niet specifiek op de digitale berichten die zij via Facebook had verkregen. Deze vraag is dan ook geenszins specifiek en daarom niet in strijd met de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De aangehaalde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn dan ook niet doorslaggevend.

De verzoekende partij wijst er bovendien op dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die zij heeft afgelegd.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoekster niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle.

Verzoekster was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoekster spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Verzoekster gaf vervolgens een antwoord op de vragen die haar werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan verzoekster duidelijk gemaakt dat zij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoekster. Zij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Ook hier kan geen abstractie worden gemaakt van zijn persoonlijke situatie. Om de geloofwaardigheid te beoordelen, dient rekening te worden gehouden met de opleiding, het intellectuele vermogen of de leeftijd van de asielzoeker (RvV 26 juni 2008, nr. 13.157). Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag. Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoekster is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien zij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en zij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan haar werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan hem om een handtekening te plaatsen. Van verzoekster wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor zij haar handtekening plaatst als haar dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoekster overtuigd was dat haar bewoordingen correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden."

Wat betreft de veiligheidssituatie in haar land van herkomst, is verzoekster van mening dat er voldoende zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat zij bij een terugkeer louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in combinatie met bovenvermelde eigen situatie.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster verklaart dat zij Brazilië heeft verlaten omwille van haar gewelddadige relatie met J.C., die lid is van de bende PCC (Primeiro Comando Da Capital), handelt in drugs en wapens en niet terugdeinst voor moord.

4.2. Verzoekster legt in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op persoonsgegevens, met name haar identiteitskaart, haar geboorteakte, en de geboorteakte van haar zoon A.A.P.D.S. (AD CGVS, map met documenten), die hier niet ter discussie staan. Deze documenten houden evenwel geen verband met het vluchtrelaas en kunnen als dusdanig een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dan ook niet aannemelijk maken. Bijgevolg zal de Raad verder nagaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoekster dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor haar de aanleiding vormden om Brazilië te verlaten. Op basis van onder meer de volgende bevindingen stelt hij vast dat verzoekster haar gewelddadige relatie en haar beweerdde problemen met J. niet aannemelijk maakt: (i) verzoekster kan bijzonder weinig vertellen over hoe zij J. ontmoette, (ii) zij weet bijzonder weinig over J. zelf, zoals zijn exacte geboortedatum, leeftijd en andere persoonlijke gegevens, (iii) zij legt tegenstrijdige verklaringen af over de verblijfplaats van J., (iv) zij legt geen overtuigende verklaringen af over de criminele activiteiten van J., (v) zij legt tegenstrijdige verklaringen af over de vraag of zij al dan niet naar de politie stapte, (vi) zij legt andersluidende verklaringen af bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS over het al dan niet ontvangen van dreigberichten van J., (vii) zij maakt bij de DVZ enkel gewag van partnergeweld, maar verder niets over het feit dat J. een moordenaar is, lid van PCC zou zijn en hij haar foto's toonde van onthoofde lijken, en (viii) zij kan op geen enkele wijze aantonen dat J. effectief bestaat. De commissaris-generaal merkt verder op dat voor verzoekster persoonlijk niet wordt aangetoond dat er trauma's zijn die een invloed kunnen hebben op haar herinneringen, te meer daartoe geen medische attesten worden voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

4.4. Verzoekster tracht haar gebrekkige kennis over haar ex J. te vergoelijken door te verwijzen naar zijn dominant karakter en agressief gedrag waardoor zij zich terughoudend opstelde en niet verder inging op of doorvraagde naar zijn verleden en criminele activiteiten. Om volgende redenen overtuigt zij evenwel niet.

Verzoekster beweert dat zij gedurende een aantal jaren een (knipperlicht)relatie had met J. en iets meer dan een jaar met hem heeft samengewoond (NPO 23 maart 2021 (hierna: NPO I), p. 7, 12-13).

Er mag dan ook worden verwacht dat zij minstens zijn geboortedatum en leeftijd zou kennen, wat evenwel niet het geval is. Verzoekster verklaart daarenboven dat J. ervan hield zijn verjaardag te vieren en dat zij deze samen vierden (NPO 9 juni 2021 (hierna: NPO II), p. 12). Dat zij de leeftijd van haar toenmalige partner moet schuldig blijven, is dan ook weinig aannemelijk. Het hoeft geen betoog dat de beweerdde dominante en agressieve persoonlijkheid van J. hiertoe geen verschoning biedt.

Ook kon zij zijn familienaam aanvankelijk niet opgeven 'omdat hij haar dat nooit gezegd heeft' (NPO I, p. 16), terwijl zij even later verklaarde dat hij misschien S.(...) heet (NPO I, p. 17). De vaststelling dat verzoekster zich niet meteen de familienaam van haar ex herinnerde en zelfs expliciet verklaarde dat zij zijn familienaam niet kent, valt niet te verklaren door zijn persoonlijkheid noch door de bewering dat hij niet graag over zijn verleden praatte. Het vermelden van een familienaam hoeft immers, in tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift lijkt voor te houden, helemaal niet gepaard te gaan met het volledig uit de doeken doen van een problematische familieband en moeilijke jeugd.

Verder kent verzoekster maar weinig persoonlijke details over J. en kan zij bijvoorbeeld niet aangeven of hij zijn lagere school heeft afgemaakt, van welke muziek hij hield noch wat hij nog graag deed behalve drinken, drugs gebruiken, actiefilms kijken en pasta eten (NPO II, p. 6). Hoewel zij gedurende een aantal jaren een relatie met hem had, kon zij evenmin een vriend van J. bij naam noemen (NPO II, p. 11). Ook over hoe zij J. ontmoette, bleef verzoekster zeer beperkt. Zo kon zij zich niet meer herinneren waar ergens op een feestje zij J. zou hebben ontmoet, hoe zij aan de praat zijn geraakt en wat hij haar die bewuste avond vertelde (NPO II, p. 3-4). Verzoekster herinnerde zich evenmin wat zij elkaar na de eerste ontmoeting aan de telefoon vertelden en zij legde vage verklaringen af over hoe zij uiteindelijk in een motel zijn beland, waarvan zij de naam zich niet herinnerde (NPO II, p. 4- 5). Nochtans kan redelijkerwijze worden verwacht dat de eerste ontmoeting met J. en hun eerste seksueel contact een

diepe indruk heeft nagelaten bij verzoekster en dat zij hier meer, diepgaander en doorleefder over kan vertellen. Ook hier kan het beweerde karakter van J. deze gebrekkige kennis die verzoekster over hem en hun relatie etaleert, niet verklaren.

Bovendien kunnen er bedenkingen worden gemaakt bij de timide houding die verzoekster beweert te hebben omwille van de dominante en agressieve persoonlijkheid van J.

Ondanks het feit dat verzoekster wist dat J. gewelddadig was, heeft zij immers toch bij de geboorte van haar tweede kind, waarvan zij verklaart dat J. de vader is, een vriend van haar, S.G., als vader laten registeren en niet J. zelf (NPO II, p. 15). Dat zij J. zou hebben verteld dat hun zoon staat geregistreerd onder de naam van haar vader (NPO II, p. 15), neemt het niet weg dat er een risico op repercussies bestond mocht J. alsnog te weten komen dat een vriend van haar als vader werd geregistreerd. Dat zij dit toch durfde te doen, getuigt niet van een behoedzame en terughoudende houding te wijten aan de agressieve persoonlijkheid van J., zoals door verzoekster geschetst in het verzoekschrift. Hetzelfde geldt voor de hechte vriendschap die zij met S.G. heeft opgebouwd daar zij verklaarde dat J. niet kon verdragen dat zij een vriend of vriendin zou hebben, dat hij ziekelijk jaloers was, dat hij niet wilde dat zij praatte met andere mensen en dat hij haar iets zou aandoen als zij van hem zou weggaan (NPO I, p. 12, 14-15; NPO II, p. 9, 14-15). Verzoekster durfde zelfs tegen hem in te gaan door hem te zeggen dat zij een normaal leven wilde leiden en haar kinderen geen bandieten mochten zijn (NPO II, p. 15).

Uit voorgaande verklaringen blijkt dat verzoekster bij momenten toch een gedurfde en assertieve houding zou hebben aangenomen. De bewering dat zij omwille van het dominante karakter van J. niet durfde te vragen naar zijn verleden of niet verder durfde in te gaan op zijn criminele activiteiten als verklaring voor haar gebrekkige kennis hierover, kan gelet op wat voorafgaat dan ook niet overtuigen.

Ook met haar uitleg dat J. heel wat zaken van haar wilde afschermen, gelet op zijn criminele activiteiten, slaagt zij er niet in hier anders over te doen denken. Verzoekster verklaarde voor het CGVS immers dat J. haar op de vraag wie hij was, boudweg zou hebben geantwoord dat hij een bandiet is (NPO II, p. 14) en dat zij met hem zou hebben gesproken over zijn functie binnen de bende (NPO, p. 10). Ook zou hij allesbehalve geheimzinnig zijn geweest over de moorden die hij had gepleegd of de opdrachten die hij daartoe zou hebben gegeven. Niet alleen zou hij haar hebben verteld over de verschillende personen die hij had vermoord, waaronder politieagenten, maar zou hij haar ook van bij het begin foto's van onder andere onthoofdingen hebben getoond (NPO II, p. 13). Desondanks kon zij geen enkele naam geven van een persoon die door J. zou zijn vermoord en wist zij evenmin te zeggen waar hij die politiemannen zou hebben vermoord, waarom hij ze zou hebben vermoord of hoeveel politiemannen hij om het leven zou hebben gebracht (NPO II, p. 13). Verzoekster heeft er nooit naar geïnformeerd en heeft zelfs nooit geprobeerd om in de media bijvoorbeeld op zoek te gaan naar slachtoffers, omdat *“zij daar niet van wou weten, zij geen interesse had in zijn slachtoffers”* (NPO II, p. 12, 13). Dergelijk gebrek aan interesse, terwijl zij in voorliggend verzoekschrift betoogt dat zij wel wou weten wie J. was en wat hij zoal deed maar er niet durfde naar te vragen, valt hier niet mee te rijmen.

Bovendien gaat zij er met dit verweer aan voorbij dat zij evenmin kon vertellen wanneer en in welke omstandigheden zij te weten kwam dat J. een moordenaar was (NPO II, p. 13), noch hoe zij reageerde op deze ontboezeming (NPO II, p. 9). De commissaris-generaal stelt hierbij terecht dat nochtans redelijkerwijs mag worden verwacht dat zoiets een impact heeft en dat men zich zoiets nog zou herinneren.

Gelet op de voormelde talrijke onwetendheden van verzoekster over J., kan niet anders dan besloten worden besloten dat zij haar beweerde relatie met hem niet aannemelijk maakt. Het argument in voorliggend verzoekschrift dat haar relaas wel geloofwaardig is aangezien een leugenaar zich niet direct beroept op zijn onwetendheid en zich goed/beter voorbereidt, is niet ernstig. Van verzoekster, die beweert dat zij gedurende een aantal jaren een amoureuze relatie heeft gehad met J. en zelfs een kind met hem zou hebben, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij meer over deze persoon weet te vertellen. De vaststelling dat zij hiertoe niet in staat is, maakt de beweerde relatie met hem compleet ongeloofwaardig. Ten slotte blijft de vaststelling dat verzoekster op geen enkele manier kan aantonen dat J. effectief bestaat, hoewel er foto's van hen zouden bestaan (NPO II, p. 17), overeind.

4.5. Waar in de bestreden beslissing verder wordt vastgesteld dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfplaats van J., herhaalt verzoekster dat hij op verschillende plaatsen verbleef zonder dat hij werkelijk een vast adres had. Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Verzoeksters verklaringen waren in deze niet coherent zoals blijkt uit dit uittreksel van haar gehoorverslag: *“Hoe lang heeft hij daar*

gewoond? Hij heeft daar eigenlijk altijd gewoond, hij ging wel heel de tijd heen en weer als hij iets moest doen maar hij kwam altijd terug naar het huis dat hij huurde, hij bleef het verder huren.

Hebt u daar ook gewoond? Ja.

Hoe lang hebt u daar gewoond? Ik heb er ongeveer iets meer dan een jaar gewoond met hem. En nadien was het eigenlijk telkens heen en weer gaan van zijn huis naar mijn moeder haar huis en terug." (NPO I, p. 6).

Belangrijker nog is de terechte bemerking van de commissaris-generaal dat verzoekster niets eens kon vertellen op welk adres zij een jaar met J. samenwoonde (NPO I, p. 7), een zoveelste aanwijzing dat zij helemaal geen relatie met hem had.

4.6. Met betrekking tot de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over de vraag of zij al dan niet naar de politie stapte, bevestigt verzoekster in het verzoekschrift dat zij met de politie sprak maar enkel toen zij in het ziekenhuis lag. Dat in de notities van haar eerste persoonlijk onderhoud werd genoteerd dat zij naar de politie ging, moet volgens haar in deze zin worden begrepen. Deze uitleg overtuigt echter niet. Verzoekster verklaarde letterlijk *"Ik ging naar de politie"* (NPO I, p. 16), hetgeen duidelijk in tegenspraak is met de verklaring bij de DVZ dat zij nooit naar de politie is geweest (CGVS vragenlijst, 3.5). Bovendien biedt verzoekster hiermee geen verklaring voor het gegeven dat zij zich tijdens het tweede onderhoud niet herinnerde of zij al dan niet tegen de politie zou hebben verklaard dat J. lid was van PCC en zelfs verklaarde dat zij geen informatie had over zijn bendeleden (NPO II, p. 18), terwijl zij tijdens het eerste onderhoud resoluut verklaarde dat zij tegen de politie had gezegd dat hij lid was van PCC en dat hij mensen onthoofdde (NPO I, p. 17).

4.7. Waar verzoekster opwerpt dat de verwerende partij verklaringen gebruikt die worden genoteerd zonder de aanwezigheid van een vertrouwenspersoon of raadsman, dat zij de taal niet spreekt en een controle op de manier waarop het gesprek is verlopen nagenoeg onbestaande is, wijst de Raad op wat volgt.

Het gehoorverslag op de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het verslag geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoekster mag bewijzen dat zij hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Zij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slaagt verzoekster er niet in haar beweringen dienaangaande hard te maken. Door zich louter af te vragen of deze opgetekende verklaringen wel een getrouwe weergave zijn van wat zij heeft gezegd, nu er geen advocaat bij aanwezig was en zij de taal niet spreekt, toont verzoekster niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoekster werd bovendien bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en maakte geen gewag van enig tolk- of taalprobleem. Verder blijkt uit de vragenlijst dat het verslag in het Portugees aan verzoekster werd voorgelezen en dat zij dit heeft ondertekend waarbij zij uitdrukkelijk verklaarde dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst, p. 2). Verzoekster merkte ten overstaan van het CGVS enkel op dat zij bij de DVZ had verteld geen klacht te hebben neergelegd omdat zij de politie niet vertrouwt, terwijl in het verslag staat dat zij de politie vertrouwt. Verder gaf zij aan dat zij er, weliswaar kort, alle essentiële elementen kon weergeven (NPO I, p. 3).

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt evenmin enige verschoning voor verzoeksters gebrekkige verklaringen. De Raad wijst erop dat het feit dat zij kort op de vragen diende te antwoorden, niets afdoet aan de verwachting dat verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van haar beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij coherente verklaringen aflegt en zij dan ook bevestigend antwoordde op de expliciete vraag of zij dreigberichten kreeg van haar ex indien hij haar, zoals zij voor het CGVS verklaarde, daadwerkelijk via facebook dreigberichten stuurde (NPO I, p. 11). De opmerking in het verzoekschrift dat de vraag niet specifiek genoeg was vermits niet werd gevraagd naar 'digitale berichten', is niet ernstig; digitale berichten vallen immers vanzelfsprekend onder de verzamelnaam 'dreigberichten' waarvan logischerwijs mag worden verwacht dat verzoekster hier

melding van maakt. Hetzelfde geldt waar de commissaris-generaal vaststelt dat verzoekster bij de DVZ enkel het partnergeweld ter sprake brengt, zonder erbij te vermelden dat J. een crimineel en moordenaar was en hij na haar vertrek uit Brazilië alles kort en klein zou hebben geslagen in haar ouderlijk huis. Het gaat hier immers niet om details, maar om essentiële elementen die deel uitmaken van de kern van haar vrees (NPO II, p. 21). Bovendien werd haar bij de DVZ expliciet gevraagd of zij nog iets wenste toe te voegen, waarop zij negatief antwoordde (CGVS vragenlijst, vraag 3.8). Verzoekster had derhalve wel degelijk de mogelijkheid dergelijke voorname elementen alsnog, zij het kort, te vermelden, wat zij evenwel naliet te doen.

4.8. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Brazilië, acht de Raad de bevindingen van de commissaris-generaal, zoals samengevat in punt 4.3, waaruit talrijke onwetendheden, incoherenties en weinig overtuigende verklaringen blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan de door verzoekster voorgehouden problemen met J. en aan haar vrees geen geloof kan worden gehecht. Deze bevindingen blijven dan ook gehandhaafd.

Verzoeksters kritiek op het motief in de bestreden beslissing met betrekking tot de vraag waarom zij elders in Brazilië niet veilig zou zijn, betreft een overtollig motief dat in deze zaak door de Raad niet wordt weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoeksters kritiek hierop dient dan ook niet verder te worden besproken.

Gelet op wat voorafgaat, is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Verzoeksters betoog dat zij in Brazilië geen bescherming kan krijgen is, gelet op wat voorafgaat, niet dienstig.

Wanneer geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar Brazilië zou worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landen-informatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Brazilië:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald

profiel worden geviseerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes.

Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

De Raad herinnert er aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Uit het geheel van de objectieve landeninformatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad vooreerst dat het in Brazilië aanwezige geweld in casu politieel dan wel crimineel geweld betreft dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviseerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig.

Verder kadert dit politieel en crimineel geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is het bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Brazilië dat wordt gekenmerkt door willekeurig geweld, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Wat betreft de artikelen 48 tot en met 48/2 van de Vreemdelingenwet, geeft verzoekster niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht zodat de aangevoerde schendingen dan ook niet dienstig zijn.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES